

Svårt Syrgir Sumba Synir Sínar

Sunnudagurin 25. september 1927 eruttan iva ein av daprastu sorgardøgum í Sumbiar søgu, tá ið ikki færri enn seks ungir menn hiðani, saman við einum av Tvøroyri, harav teir flestu í ungdómsins fagrasta várblóma, fórust við bátinum av Riddaranum úti fyri Faðranesi í Íslandi.

Í dag, 60 ára dagin fyri jarðarferð teirra fimm, sum líkini blivu afturfunnin av, er mær komin í hendi líktalan, sum varð hildin í hesum sambandi, sum her verður prentað

Ligtale

(Oversat fra Islandsk)

Holdt paa Seyðisfjord 6te
Oktober ved Begravelse af
fem færøske Fiskere, der
omkom af Fiskekutteren
„Riddarin“ ved Langanæs
25de September 1927.

Sveinn Vikingur.

af Asger Trangenæs

Herren Gud raader. — Bølgerne faldte.
Se, Evigheden breder ud sin dybe Favn.
Dødsbølge stønner paa Himmelen

kalde,
løftes mod Tronen: Guds hellige Navn,
miskund dig, o, Herre, tag ikke mit
alt!

O, Herre, de bjerges, da du har talt!

Havet har talt. Paa øde, vilde Strande
ruger Bølgerne Evigheds dødsstunne
Drøm.

Du rører, ei, Døden, de hellige Vande.
O, Herre tør Enkernes Taarestrøm:
»Miskund dig, o, Herre, du tog mit alt!
Miskund dig, o, Herre, thi du har talt!

Kærligheds Drømmeslør Himlene
hyller.

Englene synger ved Tidernes Hav.
Doms-klokker klemte, med Jubel de
fylde

de sørgende Sjæle ved Bølgernes Grav:
»Herre, du raader, som tog mit alt.
Jeg ved dog o, Herre, din Miskund
har talt.

Da der for nogle Dage siden
kom den sørgelige Tidende, at syv
færøske Fiskere, alle unge og
raske Mænd, var omkommet i
Brændingen ved Langanæs, Søn-
dag den 25de i forrige Maaned,
og at de fem Lig, som blev fund-
ne blev ført hid til Begravelse,
kom mig i Hu disse smukke
Vers af Sigurd Eggerts. Gud
raader. Dette sørgelige Tilfælde
mindede mig paa dem.

Endnu engang maatte Him-
melen komme til at gemme de
Taarer — Sørgetaarer, fra de
efterladte Enker og kæreste Ven-
ner, endnu engang har Bølgen
rejst sig og dalet ved den island-
ske Kyst, og taget i sin kolde
Favn, unge og raske Mænd, taget
dem bort fra deres Fødeland,
Hustru, Forældre og fra Slægt og
Venner. Endnu engang maatte
det saarede og sorgfulde Moder-
hjerter raabe til Himmelen: Al-
mægtige Gud og Fader, Søen har
taget mit alt, himmelske Fader,
ræk mig din Haand! Disse Vers
kommer mig endnu i Hu, for jeg
finder det saa underligt, ligesom
et Fingerpeg — nogle vil maaske
mene, at det er et blindt Tilfæl-
de — at vi skulde samles sammen
her i denne By og høre paa disse
Vers, sunget af Landets bedste
Sanger, netop samme Dag, som
det sørgelige Forlis fandt Sted.

Og medens Bølgen kastede
paa Land Ligene af de Mænd,
som vi i Dag følger, alvorlige og
tavs, til den sidste Hvile. Det
synes mig, som disse Vers end-
videre vise, bedre end noget an-
det, de Tanker og Følelser, som
nu røres i vort Bryst, paa denne
alvorlige Stund.

Disse tavse Kister, der gemmer
saa mange bristede Haab, Haab
fra Forældre og Slægtninger,
Haab, der var dem saa dyrebare,
men som Døden nu har saa brat
tilintetgjort.

Disse tavse Kister, som gemme
de jordiske Levninger af de fær-
øske Fiskere, og som snart skal
stedes til Hvile i fremmed Muld,
langt fra deres Kære og alt det,
som disse Mænd elskede og al-
traaede. Er de ikke et tavnst
Vidne om, at vor himmelske Fa-
der raader og hvor Menneskene
er vanmægtige, hvordan vor Vilje
og Længsel er begrænset. Er de
ikke et tavnst Vidne om, at vi
alle sammen lever her paa Jor-
den som et bievende Straa, Vidne
om, at vor Skæbne styres af en
højere Magt, det ikke hjælper at
sige noget imod, og som vi alle
maa bøje os for. For nogle
Maaned siden afsejlede de fald-
ne med paa Fiskekutter »Ridda-
rin« fra Trangisvaag til Islands
Østkyst. Glade og fornøjede sag-
de disse Sømand Farvel til Slægt-
ninge og Venner, ingen har vist
tænkt dengang, at de tog Afsked
for sidste Gang, og dog har
utvivlsomt paa denne Afskeds-
stund Taarerne blandet Øjnene
paa mangen en Hustru og Moder,
utvivlsomt har tavse Bønner ste-
get op til den himmelske Trone:
Himmelske Fader ræk mig din

Haand og bevar mine kæreste
paa denne lange Rejse og tillad,
at de maa komme sunde og raske
hjem. De tavse Bønner og
den faste Vished om at Vorherre
skulde række sin Haand ud og
beskytte de elskede i det tjærne
og holde dem fra alle Farer, har
uden Tvivl gjort Afskedsstunden
mildere og mere fortrøstningsfuld
for dem, der blev tilbage, og det
samme Haab om Guds Beskyttel-
se har ogsaa givet Besætningen
paa »Riddarin« en vis Tryghed
og Styrke. Sommeren svandt hen
og Hjemkomstdagen nærmede sig
mer og mer. Inden nogle faa
Dage skulde de se deres kære
Øer stige op af Havet, inden faa
Dage skulde deres nærmeste juble
dem i Møde paa den hjemlige
Kyst, inden faa Dage var de alle
komne hjem. Men i et Nu blev
alt forandret. Vor himmelske
Fader rakte sin Haand ud, og

den Haand syntes at være saa
kold, saa helt anderledes end de
havde haabet.

Det var Søndagmorgen, at en
Baad med otte Mand roede ind
til Land fra Skibet, men den
Baad kom ikke tilbage. De om-
bord værende ventede. Glæden
svandt fra deres Aasyn, svandt
for Alvor og Frygt. De sejlede
Skibet nærmere ind mod Land,
men Bølgen hævdede sig og dale-
de ved den øde Strand, ved græ-
dende Stene.

Baaden var forsvunden, men
der stod en gammel Mand paa
Stranden og viftede til dem. De
kendte ham, det var den ældste
Mand, der havde været i Baaden,
men hvor var de andre syv?
Drukne? Forsvundne? skyldet
ud i det kolde og ubarmhjertige
Dyb? Den gamle Mand blev red-
det til at meddele de sørgelige
Tidender, medens Bølgen sang sin
Gravsang ved den øde Strand.
Den hævdede sig og dalede ved
grædende Stene, og i Land drev
Ligene af disse unge og raske
Sømand, eet og eet, alle uden to,
som Havet ikke gav tilbage.

Og i Dag følger vi Ligene af
disse fremmede Mænd, der døde
paa denne sørgelige Maade, følger
dem den samme Vej, som vi før
har maattet følge saa mange an-
dre, som har været os selv det
kæreste i Livet, og som vi mest
har savnet. Vi kendte ikke disse
Mænd, de færreste af os havde
nogensinde set dem, vi ved ikke
andet om dem end dette:

De havde Slægtninge og Venner
i et fremmed Land, som de el-
skede og altraaede at møde. For
nogle Dage siden var de glade
og med Jubel i Hjertet, thi snart
skulde de komme hjem. Vi ved,
at hjemme ventede deres kæreste
Venner paa dem med Længsel,
men nu har Døden forandret alt
til Harm og Graad. Vi ved, at i

